

susan mallery

Paskutinis pirmasis

pasimatymas

• svajonių knygos

Knvgute.lt

Susan Mallery

**PASKUTINIS PIRMASIS
PASIMATYMAS**

Romanas

Versta iš: Susan Mallery,
Her Last First Date,
Harlequin Books, 2007
© Susan Macias Redmond, 2007

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Iš anglų kalbos vertė Ema Bernotaitė
Redagavo Emilija Grigulaitė

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma. Visi šios
knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© „Svajonių knygos“, 2011
© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

1

Krisė Filips tikėjo, kad šokoladas gydo su-
daužytą širdį, sportas – visas kitas ligas, o
progų ištaisyti nevykusius poelgius irgi pasi-
taiko... bet tik ne jai. Štai kodėl jau penkiolika
minučių ji stoviniavo prie užkandinės *Kinka-
nas*, niekaip nesiryždama praverti durų ir su-
kai kuo susitikti. Žengti vidun būtų beveik tas
pats, kas atleisti sau, o Krisė kol kas dar ne-
buvo pasirengusi to padaryti.

Visus argumentus ji turėjo kaip ant delno.
Buvo jauna. Tą akimirką pasirinko sau geriau-
sią sprendimą. Jeigu į jos padėtį būtų pakliu-
vusi kokia draugė, Krisė be jokios širdperšos
būtų patarusi viską pamiršti ir judėti į priekį.
Kodėl visada lengviau patarti kitiems nei sau
pačiai? Kodėl visų kitų klaidos atrodo lengvai
ištaisomos, o jos pačios gyvenimas – nesibai-
gianti painiava? Ir kodėl ji dabar stypinėja vi-
duryje automobilių stovėjimo aikštelės prie
užkandinės ir šnekasi pati su savimi?

Krisė žengė žingsnį link durų, bet ir vėl su-
stojo.

Eik, – ragino pati save. Pirmyn, pirmyn, pir-

myn. Kai įsikalbėti nepavyko, ji krestelėjo galvą ir pajuto, kaip neseniai pakirptų plaukų galai švelniai brūkšteli per kaklą. Išleido daugiau nei du šimtus dolerių šioms rusvoms ir auksinėms sruogelėms bei paskutinio mados klyksmo kirpimui, kuris, atvirai kalbant, visai tiko jai prie veidelio.

Argi ne smagu pasipuikuoti nauja, pagerinta savo pačios versija?

Krisė negalėjo pakęsti tokio nesugebėjimo apsispręsti ir nesaugumo jausmo. Ji – sėkmingai karjerą daranti, atsakomybės nevengianti verslininkė. Sprendimus priima lengvai ir daugelyje sričių yra visa galva aukštesnė už kitus, išskyrus mezgimo pamokėles, kuriose jaučiasi visiškai nevykėlė.

Aišku, to nereikia suprasti paraidžiui.

Juk tik vienas susitikimas. Kas bloga gali nutikti? Jai būtinai reikia...

Užkandinės durys atsivėrė, pro jas išėjo aukštas išvaizdus vaikinąs. Rusvų jo plaukų spalva buvo nuostabiai panaši į Krisės, kai dar nesidažydavo, o samanų po lietaus žalumo akys, įrėmintos ilgų tankių blakstienų, kuo puikiau siai tikėtų kokiai reklamos afišai. Krisė nelaikė savęs labai sentimentalia būtybe, bet

pagalvojo, kad šios akys tikrai vertos vienos kitos odės.

- Labas, - tarė jis šypsodamasis. - Ar jūs ta, kurios laikiu?

Toks pasisveikinimas tikėtų ir filmo scenarijui, galėtų būti jo pirmieji žodžiai, - šyptelėjusi pagalvojo Krisė.

- Pamiršote pridurti: *visą gyvenimą*. Būtinai reikia užuominos apie laiką, kad frazė įgautų svorio.

Dar plačiau išsišiepęs vaikinys pažvelgė į laikrodį.

- Tiksliau būtų: *pastarąsias dešimt minučių*. Ar jūs Krisė?

Nereikėjo eiti su velniu obuoliauti.

Jis atvažiavo norėdamas su ja pasimatyti. Aišku, Džošas Danielsas joks velnias. Tiesiog malonus žmogus, kuris, broliui patarus, pasiūlė padėti. Tiesą sakant, buvo sakoma - *pa-lengvinti padėti*, bet Krisei nepavykdavo ištarti šių žodžių nesusijuokus.

- Sveiki, Džošai, - pasisveikino. - Malonu su jumis susipažinti.

Jis kilstelėjo antakius.

- Nesu tikras, kad žodis malonu čia tinka. Pastarąsias dešimt minučių stypsote negalė-

dama apsispręsti, ar eiti vidun. Tai ar aš, ar aplinkybės privertė jus trypčioti šioje aikštelėje?

- Aš netrypčiojau, - atrėžė Krisė, stengdamasi per daug nesureikšminti fakto, kad vaikas stebėjo ją ir suprato, jog vis dėlto jos sielą drasko šiokios tokios abejonės, ar verta susitikti. - Mėginau susisiekti su savo vidiniu...

- Aš? - spėjo Džošas.

Nors ir ne visai tiksliai, bet tiks.

- Taip, - atsakė Krisė.

- Ar pavyko? - pasiteiravo jis.

Daugmaž, jei apskritai tai įmanoma.

- Puikiai.

- Džiaugiuosi. - Džošas atidarė duris. - Man pasisekė, gavau nuošalesnį staliuką. Su puikiu vaizdu į automobilių aikštelę. Jums patiks. Eime, nebus jau taip blogai.

Kadangi pati kvietė susitikti, dabar nieko kito nebeliko, kaip tik sekti paskui Džošą į ryškiai apšviestą salę. Jis nusivedė prie staliuko užkandinės gale - iš šios vietos, deja, tikrai atsivėrė puikus vaizdas į automobilių aikštelę.

- Vadinasi, stebėjote, kaip aš kraustausi iš proto, - tarė Krisė pritūpusi ant kėdės. - Tai labai guodžia. Bet kadangi jau pasirodžiau visu

gražumu, kelio atgal nebėra.

Džošas įsitaissė priešais ją.

- Jeigu tai *visas jūsus gražumas*, esate kur kas geresnė už daugumą žmonių. - Atsilošęs jis įdėmiai ją nužvelgė. - Tenka pripažinti, kad padėtis neįprasta ir nejauki. Todėl neskubėsimė. Iš pradžių šiek tiek pasišnekučiuosime apie įprastus dalykus. Kaip manote?

- Gerai, - sutiko Krisė. - Jūs elgiatės labai maloniai.

- Aš iš tiesų esu malonus vyrukas. Neįtikėtinai protingas ir talentingas... bet užteks apie mane.

Ji šyptelėjo.

- Tikra sielos atgaiva sutikti vyrą, kuris neabejoja dėl savo vietos po saule.

Pasirodė padavėja, nešina dviem valgiaraščiais. Abu, ir Krisė, ir Džošas, užsisakė kavos. Kai liko dviese, Krisė prakalbo:

- Ačiū, kad sutikote su manimi pasimatyti. Pitas ir Ebė visada taip nuoširdžiai kviesdavo, bet man atrodė nelabai... - ji nutilo ir sučiaupė lūpas. Po perkūnais. Pasakys teisybę, nors ši nelabai graži ir jos nepuošia. - Daug metų Brendonas man buvo labiau įsivaizduojamas nei tikras sūnus, kurį atidaviau įvaikinti, - pri-

sipažino. – Kaskart, kai Ebė atsiųsdavo žinutę arba paskambindavo, nežinodavau, ką pasakyti. Lengviau buvo laikytis atokiai.

Padėjusi po puodelį kavos padavėja vėl paliko juos vienus.

– Aš čia ne tam, kad kelčiau bangas, – pridūrė Krisė. – Tik pamaniau – būtų neblogai, jeigu galėčiau su juo susitikti ar panašiai.

Galvon toptelėjo – ar išgirs iš Džošo kandžią pastabą apie ketvirtą dešimtį ir vis garsėjantį biologinio laikrodžio tikslumą, ar jis nukreips kalbą. Bet vaikinai susimąstę žvelgė į ją jausmingomis žaliomis akimis ir nieko nesakė.

– Apie ką mąstote? – paklausė ji po kelių minučių tylos.

– Apie tai, kad ilgai graužėtės atidavusi kūdikį įvaikinti. Kiek jums tada buvo? Septyniolika?

Taip, pastojo septyniolikos, o gimdė jau aštuoniolikos.

– Buvau baigusi vidurinę mokyklą, – pasakė pati nesuprasdama, ar mėgina pasiaiškinti, ar provokuoja, kad jis ant jos užriktų.

Džošas neklydo. Ji skaudžiai plakė save už tai. Pasirinko lengviausią kelią – nutarė gyventi taip, kaip buvo suplanavusi, o ne auginti vaikelį. Kad ir iš kurios pusės žiūrėdavo, nie-

kaip negalėdavo savęs pateisinti.

Džošas stebėjo ją.

- Ebe negali turėti vaikų. Sakė, tiesa?

Krisė linktelėjo.

- Patį pirmą kartą, kai susitikome. Buvo pavyrusi avariją, po kurios nebegali pastoti. Susituokę juodu su Pitu iškart pradėjo ieškoti vaikelio, kurį galėtų įsivaikinti. Mano tėvai pažinojo jų advokatą, praėjus metams po vestuvių mes buvome susitikę pasikalbėti apie Brendono įvaikinimą.

Krisė it per miglas prisiminė tą susitikimą, įstrigo tik tai, kad Pitas su Ebe buvo neįtikėtinai malonūs ir supratingi. Su jaunąja pora ji akimirksniu pasijuto jaukiai, suprato - tai tinkami žmonės. Bet pati netroško būti jų šeimos dalimi, kad ir kaip jie siūlė. Negalėjo sau to leisti - tokia buvo bausmė.

- Aš į visa tai žiūriu štai kaip, - tarė Džošas. - Pitas su Ebe nori turėti daug vaikų. Jūs atidavėte jiems pirmąjį. Kodėl turėčiau tai vertinti kitaip nei tikrai šaunų poelgį?

Nors tą akimirką užliejo emocijų banga, Krisė šyptelėjo.

- Tikrai šaunų?

Jis irgi nusišypsojo.

- Jei norite, galite pavadinti kitu žodžiu.

- Ne, ir šis puikiai tinka. - Krisė pasiėmė servetėlę ir ėmė lankstyti. - Gerai, štai dar vienas klausimas. Kodėl jie taip maloniai elgiasi? Juk praėjo beveik trylika metų. Ir po šitiek laiko aš pagaliau noriu susitikti su Brendonu. Argi jie nebijo, kad iškrėsiu ką nors siaubinga? Pavyzdžiui, nutarsiu jį susigrąžinti arba tapti jam svarbiausiu žmogumi?

- Ar turite tokių minčių?

- Ne, bet jie juk to nežino.

Džošas gurkštelėjo kavos.

- Kuo puikiausiai supranta.

Nes yra mieli, - pagalvojo Krisė, vėl prisiminusi pirmąjį susitikimą. Malonus tų žmonių elgesys jai patiko, bet šitaip susiklosčius aplinkybėms kažkodėl nekėlė pasitikėjimo.

- Aš noriu susitikti su Brendonu, - šiuos žodžius Krisė ištarė pirmą kartą gyvenime. Elektroniniu paštu buvo išsiuntusi juos Ebei, bet niekada nepasakė garsiai. - Noriu jį pažinti. Nekalbu apie labai artimą bendravimą. Bet būtų gerai retkarčiais susitikti.

- Dėl to galima susitarti.

- Dar nesijaučiu pasirengusi prisipažinti jam, kas esu, - toliau kalbėjo Krisė. Taip ji nu-

sprendė dėl Brendono, ne dėl savęs. Nors berniukui buvo pasakyta, kad yra įvaikintas ir kažkur gyvena jį pagimdžiusi motina, žinoti ir susitikti akis į akį – du skirtingi dalykai. Jis dar vaikas. Prieš atskleidžiant tokią paslaptį, reikėtų geriau pažinti vienam kitą.

– Ebe man pasakojo, koks jūsų požiūris į tai. Mes visi su jumis sutinkame. – Džošas palinko prie jos. – Krise, viskas gerai. Pitas su Ebe tikėjosi, kad kada nors užsinorėsite susipažinti su Brendonu. Jie mano, jog bendraudamas su biologine motina Brendonas galės prisiliesti prie savo paveldo.

– Paveldo? Nieko sau. Dabar jaučiuosi kaip koks pastatas.

Džošas sukikeno. Nuo to žemo ir šilto garso įtampa kiek atlėjo.

– Jūs visai nepanaši į pastatą, patikėkite manimi, – tarė jis.

Juokingiausia, bet Krisė norėjo juo tikėti. Kažkodėl, būdama šalia Džošo Danielso, pajuto, kad galbūt – tik galbūt – viskas iš tiesų gali pavykti.

– Mane persekioja įkyrios mintys apie bausmę, – pasakė ji, nors neketino to išstarti garsiai. – Kad turiu būti nubausta ir kada nors to su-

lauksiu.

- Už norą susitikti su sūnumi, kurį atidavėte įvaikinti?

- Panašiai. - Jausmas buvo kur kas labiau miglotas. Lyg virš galvos kabėtų grėsmė, nieko konkretaus. - Jaučiuosi nenusipelnusi atleidimo.

Džošas žvelgė jai į veidą.

- Aš ne psichologas... - pradėjo jis.

Kad ir kaip viskas vartėsi viduje, Krisė nusišypsojo.

- O varge. Po tokio teiginio paprastai sakoma *bet* ir išdrožiamas patarimas.

- Manote viską žinanti.

- Tiesą sakant, žinau visai nemažai.

Džošas gurkštelėjo kavos.

- Nesu išminčius, bet...

- Matote?

Jis nekreipė dėmesio.

- ...bet man atrodo, kad vienintelis žmogus, turintis ketinimų smerkti ar bausti, esate jūs pati. Gal jau laikas judėti pirmyn?

Protingas patarimas, reikėtų juo pasinaudoti.

- Tai kas jūs toks? - paklausė Krisė. - Žinau, kad esate Pito brolis, o ką šiaip veikiate?

- Esu gydytojas. Vaikų onkologas.

Krisė akimoju susivokė.

- Gydote vėžiu sergančius vaikus?

Džošas linktelėjo.

- Imuosi sunkių atvejų - tokių, kurie kitiems atrodo beviltiški. Ir kasdien stengiuosi padaryti stebuklą.

Krisė buvo įsitikinusi, kad Pitas su Ebe - neįtikėtinai geri žmonės. Matyt, tai šeimos bruožas.

- Turėtų būti sunku, - tarstelėjo.

Džošas gūžtelėjo pečiais.

- Pavyksta ne taip dažnai, kaip mes visi norėtume, bet aš pasiryžęs tiems vaikams ir jų šeimoms suteikti vilties. Kartais daugiau nieko nelieka.

Džošo žvilgsnis ir balsas buvo persunkti užuojautos, turbūt tuo ir galima paaiškinti, kodėl jis taip ramiai iš klausė jos pasakojimą. Jo pasaulyje tikrai neverta graužtis atidavus sveiką kūdikį mylinčiai porai ir suteikus jai džiaugsmo.

Gal reikėtų pažvelgti į savo padėtį Džošo akimis?

Krisė buvo kitokia, nei Džošas įsivaizdavo....